

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 240 Lei		Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 120 „		
Pe un pătrar de an 60 „		
Un număr 5 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 300 Lei.		

Nr. 50 Pres. ex 1933.

IOSIF

Din îndurarea lui Dumnezeu Episcopul dreptcredincios
al Eparhiei ortodox-române a Caransebeșului.

Iubitului Cler și popor credincios,

Dar, îndurare și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Christos!

BCU Cluj / Central University Libr

„Prăznuim omorîrea morții, sfărâmarea iadului, și începătura a altei vieți vecinice: și saltând laudăm pe pricinuitoariul, pe unul cel binecuvântat Dumnezeuul părinților și preamărit“.

Peasna 7, Tropari

Iată, iubiții mei, că din milostivirea prea bunului Dumnezeu, Părintelui nostru ceresc, avem fericirea să serbăm iarăși sfânta Înviere a Domnului nostru Iisus Christos, și odihnindu-ne sufletește, să luăm, ca din un isvor răcoros, noi puteri atât pentru viața noastră trupească cât și sufletească. Căci, iubiții mei, să nu uităm, că suntem numai niște călători în aceasta viață pământească, și în călătoria noastră, ca tot călătoriul, care a pornit pe o cale lungă, avem lipsă de înprospătarea, de înviorarea, de înnoirea puterilor noastre sufletești, pentru ca călătoria să o ducem la bun sfârșit. Și cum să nu fie, iubiții mei, isvor de înprospătare, înviorare și înnoire a puterilor noastre sufletești, această sfântă și luminată zi a Învierii Domnului, când odihnindu-ne sufletește prăznuim în această sfântă și luminată zi „omorîrea morții și sfărâmarea iadului“, căci Domnul nostru Iisus Christos, după ce a suferit patimile îngrozitoare și moartea pe Cruce, cu această moarte a Sa, a omorît moartea carea prin păcatul strămoșesc întrând în lume, stăpâna neamul omenesc și într'una, deodată cu această omorîre a morții, a zdrobit porțile iadului și a sfărâmat iadul, care a fost deschis prin păcatul strămoșesc.

Prăznuind astăzi omorîrea morții și sfărâmarea iadului, prăznuim totdeodată „începătura altei vieți vecinice“. Prăznuim „viața vecinică“, carea și-a luat începutul cu Învierea din morți a Domnului Iisus Christos, Care a deschis Ceriurile celor bineplăcuți; celor cari au viețuit și viețuesc în frica lui Dumnezeu și în legătură, în împărtășire cu Dânsul, după învățăturile Domnului Iisus, și pentru cari nu este moarte și nu este iad, ci este viață vecinică și fericită.

Moartea s'a biruit, s'a omorît, iară iadul s'a sfărâmat prin Iisus Christos; nu mai au puterea cea de mai nainte asupra oamenilor celor credincioși, cari au primit și primesc pe Iisus Christos și Îi urmează Lui. Pentru aceștia moartea e numai despărțirea firească a trupului de suflet, ca o necesitate, ca o trebuință, în urma păcatului strămoșesc; iară iadul nu mai are nici o putere, nu-i poate ținea legați.

Omul credincios, care viețuește după învățăturile Mântuitorului Iisus, prin urmare în legătură cu El, încă aici în lume începe viața fericită, carea ajunge la desăvârșire, la deplinătate prin trecerea din această viață.

Și de aceea și sfântul Apostol Pavel exclamă în scrisoarea sa către Corinteni: „Unde îți este moarte boldul, unde îți este iadule biruința”¹⁾, cuvinte pe cari și voi, iubiții mei, le-ați auzit astăzi dimineața la slujba Învierii, în cuvântul cel luminat al sfântului Ioan Gură de aur.

În bucuria duhovnicească pentru aceste binefaceri revărsate asupra neamului omenesc, revărsate asupra noastră prin moartea de bună voie și prin învierea Mântuitorului Iisus, adecă prin omorîrea morții și sfărîmarea iadului și prin viața vecinică fericită, ce și-a luat începutul, să prăznuim astăzi, iubiții mei, cu inima săltândă și cu sufletul înălțat laudând și preamărind pe Dumnezeu, pe Dumnezeul părinților noștri, binecuvântat și preamărit în veci.

Să nu se turbure prăznuirea noastră și glasurile noastre de laudă și preamărire să nu se împiedece sau să se înnădușe de greutatele ce ne copleșesc în viața noastră de toate zilele, din contră, aceste greutateți să ne îndemne tot mai mult de a ne lipi cu toată căldura inimei și sufletului nostru de Dumnezeul părinților noștri, cari cu credință, l-au slujit; de sfânta noastră Biserică strămoșească, întemeiată de Fiul lui Dumnezeu, Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Christos. Dealtcum, precum aurul se curățește prin foc, totașa și puterile sufletești, virtuțile noastre înăscute, legate de ființa noastră, prin statornicie în credința noastră, prin lupte și greutateți se întăresc.

Căci, nu trebuie să uităm, iubiții mei, că viața e o neconținută activitate, luptă. Cât omul e în viață, trupul legat cu sufletul, el, omul, poartă o îndoită luptă, lupta pentru câștigarea și asigurarea vieții vecinice, a fericirii cerești, care e o luptă am putea zice pe două fronturi: în trup și afară de trup; apoi și lupta pentru agonisirea celor trebuitoare vieții pământești, pentru susținerea vieții în trupul său. Și nu cred să greșesc dacă susțin, că lupta pentru câștigarea și asigurarea vieții vecinice e mai grea, decât cea pentru susținerea vieții pământești. E mai grea, căci are să poarte o luptă necurmată pentru suflet, o luptă cu carea să înfrângă, să biruiască ispitele lumii, ispitele și ademenirile diavolului, ispitele cărnii, a poftelor nesățioase ale trupului. Zic, nesațioasă, căci din ce i se împlinește o dorință, se nasc o sumedenie de alte dorințe și mai păcătoase. Dară, această luptă e mai grea la început, după o statornică învingere însă a ispitelor ivite voința curată se întărește, devine stăpână pe trup, îl înfrânge și îl supune cu totul sufletului. Dovadă luptele și învingerile sfinților.

Aceasta e lupta pe care o numesc eu luptă în trup. Iară lupta ce o numesc luptă afară de trup, a cărei țintă e păstrarea curățeniei, salvarea, mântuirea sufletului sau asigurarea vieții vecinice, este aceea, care se poartă contra seducerilor, și ademenirilor învățăturilor străine de Biserică, cu cari se falsifică și se răstălmăcesc curatele învățături ale Mântuitorului, învățături răspândite de sfinții Apostoli și sfinții Părinți, cuprinse în sfânta Scriptură și sfânta Tradiție (Predanie). Aici omul nu luptă cu sine însuș, cu trupul său, cu patimile sale, ci luptă cu puteri afară de el, cu feluriții sectari, cu învățăturile lor străine de Biserică și cu feluritele curente, ce se ivesc după timpuri în societatea omenească, unele cu totul ostile, vrăjmașe însăși creștinismului, cum sunt cei cari nu cred în Dumnezeu, ateistii, liber cugețatorii, materialistii și cum e de exemplu sistemul economic, curentul comunist, care pășește și ca partid politic, având de țintă dărâmarea organizației de acum a statelor și transformarea, schimbarea și conducerea lor după ideile lor materialiste-comuniste. Curentul comunist cel mai feroce, cel mai sălbatic îl vedem înstăpânit în Rusia, unde milioane de oameni au căzut jertfă sălbătăciei comuniste, bolșevismului. Acest comunism bolșevic în sălbătăcia lui, a decretat, că, nu este Dumnezeu și se silește să crească tinerimea în necredință. A pornit război contra lui Dumnezeu, dar nu-și dă seama, că tocmai prin acest război recunoaște existența lui Dumnezeu, recunoaște că este Dumnezeu, căci altcum n'ar fi pornit acest război.

Ideile comuniste, învățătorii și răspânditorii comunismului încearcă să câștige masele poporului, cu deosebire pe muncitori și industriași, pe cei mai lipsiți de avere, și unii dintre vestitorii, propovăduitorii comunismului, se provoacă chiar la însuși Mântuitorul, la începuturile creștinismului, susținând că însuș Mântuitorul ar fi învățat comunismul și că în începuturile creștinismului se manifestă, se văd concepțiuni comuniste.

1) I Corinteni, c. 15, v. 55.

Se știe însă, că Mântuitorul n'a fost contrariu averii private, avuției. Lazar, pretenul iubit al Mântuitorului, pe care l-a înviat din morți, a fost unul dintre cei avuți. A intrat în casele bogaților, în casa vameșului bogat Zacheu; și tânărului bogat, care a cerut să-i spună, ce să facă ca să moștenească viața vecinică, i-a răspuns, să păzească poruncile și răspunzând tânărul că toate le-a păzit din tinerețe, a adăugat Iisus: „*De voești să fii desăvârșit mergi și vinde averea ta și o dă săracilor și vei avea comoară în ceriu și vino după mine*”²⁾. Vedeți, Iisus nu-i spune că dacă voește să moștenească viața vecinică să-și vindă averile și să le dea săracilor, ci să păzească poruncile și numai după ce tânărul răspunde că toate le-a păzit din tinerețe, îl sfătuește ca, dacă vrea să fie *desăvârșit* să-și vindă averea și să o dea săracilor. Și sfântul evangelist Marcu adaugă, că Iisus după răspunsul tânărului, căutând spre el, l-a iubit, adică, s'a uitat cu plăcere la el și nu cu neplăcere pentru că era bogat. Mântuitorul deci, n'a combătut averea, avuția, ci El a învățat, ca cei avuți, cei cu avere să o folosească și pentru ajutorarea săracilor, a celor lipsiți; a învățat milostenia, din averea, carea s'a câștigat ca un dar dela Dumnezeu, în urma îngăduinței Lui. Mântuitorul niciodată n'a predicat, n'a propovăduit egalitatea averilor oamenilor, ca ei să fie deopotrivă avuți și cu avere, ceace e și cu neputință, ci a predicat egalitatea oamenilor înaintea lui Dumnezeu, frățietatea lor.

Credincioși învățăturilor Mântuitorului, pe timpul Apostolilor mulți dintre credincioșii avuți aduceau darurile lor, puneau averile lor la dispoziția Apostolilor în scopuri de milostenie, de ajutorare a celor lipsiți. Intre creștinii dintâi n'a fost ura de clasă, ura între oamenii de diferite stări sociale și de avere, și nimenea n'a dorit ca să se despoaie de avere cei avuți și să se dea săracilor; n'a fost comunism ci s'a practicat milostenia, faptele milei trupești, pe baza iubirii frățești.

Aceasta se vede și de acolo, că între poruncile atinse de Iisus, este și una referitoare la averea altuia, zicându-se *pe nimenea să nu păgubești*. De aceea, iubiții mei, am și atins în Pastorală mea dela începutul Postului obligământul replătirei împrumuturilor, negândindu-se nimenea la folosul material ce ar rezulta din neplătire.

Am vorbit, iubiții mei, până acuma despre luptele ce trebuie să le ducă omul dreptcredincios pentru salvarea, mântuirea sufletului său și pentru câștigarea fericirii vecinice, fericirii cerești. Dară omul în lume trăind are, când mai multe, când mai puține greutateți și întru câștigarea celor trebuincioase pentru traiul vieții, și pentru împlinirea datorințelor lui zilnice. Aceste greutateți sunt o urmare firească a sentinței lui Dumnezeu rostită în Raiu asupra protopărinților după săvârșirea păcatului. „*În sudoarea feței tale vei mânca pâinea ta, până ce te vei întoarce în pământ din care ești luat*”³⁾ Și de aici urmează, că omul trebuie să fie activ, lucrătoriu, cu credință în Dumnezeu și voința supusă lui Dumnezeu, și atunci toate, și cele mai mari greutateți se înving. Căci relele ce ne bântue sunt urmări ale depărtării oamenilor dela Dumnezeu, a uitării lor de Dumnezeu, a lipsei credinței.

Și după acestea, ce socotiți că vă recomand eu în această luptă ce o poartă un adevărat credincios? Care să fie mijlocul prin care să câștigăm învingere și prin învingere fericirea temporală și vecinică? Este, iubiții mei, un mijloc nemincinos, o armă puternică, pe care și în alte dăți am recomandat-o.

Credința statornică și neclătită în Dumnezeu, îmbrățișarea cu căldură a învățăturilor Domnului nostru Iisus Christos în sânul și sub conducerea și ocrotirea sfintei noastre Biserici. În aceasta constă „panacea” adevărată, medicina miraculoasă contra tuturor boalelor molipsitoare sufletești și trupești. Cu aceasta vom birui, pentru că Dumnezeu va fi cu noi.

Astăzi e sărbătoarea Biruinței. Biruință vă doresc tuturor, și eu din tot sufletul meu.

Darul Domnului nostru Iisus Christos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți, Amin!

Împărtășindu-vă binecuvântarea arhierescă sum

Al Vostru tuturor

Caransebeș în Reședința Noastră episcopescă, la sărbătoarea Învierii Domnului, anul Domnului 1933, iară al Arhipăstoririi Noastre al treisprezecelea.

Cu dragoste părintească
Dr. Iosif Tr. Badescu

2) Mateiu c. 19, v. 16; Marcu c. 10, v. 25; Luca c. 18, v. 25.

3) Facere, I Moisi, c. 3, v. 19.

Impresii din Țara Sfântă.

— **Dumineca Floriilor** —

de **At. Negoită.**

În dimineața acestei zile, Ierusalimul, a îmbrăcat haina de sărbătoare. Încă din timpul nopții, toate casele au arborat ramuri verzi de finic, încadrate cu stegulețe mici, în număr mare. Primul steguleț este al Mării Britanii, fiindcă Anglia are mandat de stăpânire peste țara sfântă. Celelalte stegulețe sunt ale naționalităților, cărora aparțin proprietarii sau locatarii caselor.

De ce oare această împodobire? Este Dumineca Floriilor. Ierusalimul este plin de mulțime mare de creștini, veniți din toate părțile să asiste la slujbele patimilor Domnului.

În Dumineca aceasta, fiecare creștin merge la biserică și trebuie să aibă în mână, o ramură de finic sau de măslin.

De unde-și procură creștinii aceste ramuri? Dela negustorii Ierusalimului, cari din ajun s'au aprovizionat cu astfel de ramuri, pe cari le vând închinătorilor, ce merg la biserică.

Din această pricină, acești negustori, s'au sculat de dimineață, și-au arborat ramuri și stegulețe la ușa magazinelor lor și îmbie pe trecători să cumpere din ramurile, aduse — spun ei — dela muntele Maslinilor, Iordan, etc.

Intr'adevăr, atmosfera tristă și mohorită a Ierusalimului vechi (cartierele creștine) se luminează și se înveselește, în ziua aceasta. Toată suflarea respiră, în Dumineca Floriilor, un aer de mulțumire și de caldă pietate.

Până și Ebreii și Mahometanii se bucură de bucuria creștinilor. Se îmbracă și ei în haina de sărbătoare, se apropie de bisericile noastre și privesc cum își manifestă creștinii sentimentele lor de pietate.

Toată suflarea Ierusalimului se strânge lângă Sfântul Mormânt, locul mântuirii neamului omenesc. Numai cei cari se scoală de dimineață pot să prindă locurile cele mai bune.

Deaceia, nici n'a răsărit soarele și grupuri, grupuri de închinători încep să se strângă în biserică cea mare a Sfântului Mormânt, unde se va face sfințirea ramurilor și rugăciune la picioarele Sfintei Cruci.

Români, Ruși, Greci, Sârbi, Bulgari, Syrieni și Egipteni, se strâng aci, și-și dau binețe, de parcă ar fi frați, de când lumea.

Privindu-i și văzându-i cât de prietenos caută unul la altul, exclami în sufletul tău:

„În afară de biserica lui Christos, nimeni pe lume, nu va aduce înfrățirea popoarelor“.

E ora 7. Se trag clopotele cele mari ale bisericii Sfântului Mormânt. Sunetul lor s'gudue tot Ierusalimul. Prin sunetul lor, se anunță, plecarea spre biserică, a cortegiului patriarhal.

Acest cortegiu e compus din 4 diaconi, 8 preoți, 12 arhimandriți și 12 arhierei, după care urmează însuș Patriarhul. La acest număr se adaogă, clericii, veniți din alte părți și de multe ori acest cortegiu, a numărat până la 100 persoane.

În sunetele clopotelor, cortegiul scoboară spre biserică Sfântului Mormânt. Doi cavași (doi oameni robuști, de neam arab, cari deschid drumul cortegiului prin mulțimea înconjurătoare), bătând ritmic cu bețele lor solide, deschid drumul. Cu pași maiestoi, cortegiul ajunge în fața Sfântului Mormânt. Aci se oprește numai Patriarhul merge de îngenunche și sărută piatra Sfântului Mormânt.

În timpul cât se închină, 2 diaconi îi aduc mantia arhierească și după ce se îmbracă, trece în scaunul său patriarhal. Restul cortegiului, intră în sfântul altar, al bisericii ortodoxe, și începe să se îmbrace în odăjdii pentru slujbă.

Oficiul începe la ora 7½, după aceleași reguli, ca și în bisericile noastre.

Oficiază toți arhiereii, cari au fost în cortegiu, ajutați de arhimandriții și preoții de față.

Eșirea acestui cortegiu, în timpul sfintei liturghii, impresionează profund, până și inima cea mai rece.

La ieșirea cu Sfintele Daruri, se pomenesc toți monarhii ortodoxi. Întâi, regele Angliei, fiindcă Palestina e sub mandat englez, apoi poporul grecesc, fiindcă n'are rege, în al treilea rând regele Carol al României, apoi Alexandru al Jugoslaviei.

La ora 10½, liturghia e terminată. Acum se formează adevăratul cortegiu, compus din clerici și popor, care va face *litania* (ocolirea Sfântului Mormânt și a bisericii).

În rândul întâi stă corul, alcătuit din copii dela liceul grecesc, din Ierusalim, îmbrăcați în costume speciale. Urmează apoi diaconii, preoții, arhimandriții și arhiereii. După ei merge Patriarhul, urmat și el de Guvernatorul Palestinei și consulii țărilor ortodoxe. După ei vine mulțimea închinătorilor, aflați în Ierusalim.

Cortegiul acesta, peste măsură de impunător, merge și ocolește Sfântul Mormânt de trei ori în cântecele puternice ale mulțimei: „Invierea

cea de obște, mai înainte de patina Ta, îndreptându-o"...

Biserica cea mare, cu ecoul ei strălucit, precum și mulțimea clericilor, cari cântă, fac să vibreze de entuziasm, inimile celor cari sunt de față.

După ce a ocolit de trei ori Sfântul Mormânt, cortegiul ocolește biserica ortodoxă, trece pe lângă locul unde Mântuitorul a fost uns cu miresme după ce a fost dat jos după cruce și apoi sue pe Golgota.

Aci se citește o mică rugăciune, de către Patriarh, se face o ectenie și cortegiul scoboară de pe Golgota, îndreptându-se către reședința patriarhală, care nu e decât la câteva sute de metri depărtare.

Frumusețea odăjdiilor clerului, mulțimea credincioșilor înșirați în coloane și, mai ales purtarea în mâni, a ramurilor de finic, lungi de câte doi metri, fac din litania ortodoxă, un act de admirație din partea tuturor celorlalte confesiuni.

Ajuns, în fața reședinței patriarhale, cortegiul se desface, iar mulțimea închinătorilor se împarte pe la casele, unde sunt încartierați, până la ora 5 p. m., când haina de sărbătoare a zilei se îmbracă iarăș în haina neagră, fiindcă dela această oră, încep deniile vestitoare ale patimilor Domnului.

„Tinerimea Creștină“

„...Și s'a răstignit pentru noi“.

Așa mărturisim noi creștinii, în simbolul credinței, că El s'a răstignit pentru toți oamenii...

Deci omul, coroana creaturii Sale L-a trădat. În grădina din Rai prin neascultare, iar în Ghetsimani cu sărutul perfid al dragostei mincinoase.

Și El s'a jertfit totuș răstignindu-se pentru om.

În palatele sale reci misantropul caută doar cuvinte de compătimire pentru asemenea profeți. „Slăbiciune“ va zice, și această „compătimire“ vine ca o nouă osândă pentru El.

Și iarăș va zice, sentențios, făptura cea vie dar fără simțire: „Este învingerea celui tare asupra celui slab; s'a răstignit căci a fost condamnat la răstignire“.

Ci noi creștinii din graiul sfintelor Scripturi altfel am învățat să mărturisim. Căci zicem împreună cu sfântul evangelist Ioan: „Așa a iubit Dumnezeu lumea, cât și pre

Fiul său cel unul născut l-a dat, ca tot cel ce crede întru el să nu piară, ci să aibe viață vecinică“ (Cap. III. v. 6).

O iubire fără hotar, cum fără hotar e grația lui Dumnezeu, nu cunoaște piedică, nici înălțimile munților, nici lunigmile anilor, nici gerul nici dogoarea; dragostea știe una: *răbdare*.

Și dacă un tată pământean în dragostea lui mare jertfește totul, cu atât mai vârtos Cerescul nostru Părinte! Așa a dat El pe unul născut Fiul său pentru noi.

El știe, precum totdeauna a știut, că prețul vieții e moartea.

El știe că noi îl răstignim și astăzi. Căci primindu-l în nevrednicie au nu îl răstignim? Și urând cu ură, îl mărturisim, și-l propovăduim iară în faptele noastre îl răstignim — căci uneltim contra unuia și altuia din *cei mici*: îi clevetim, îi lăsăm neajutorați, îi ducem în judecăți și ne răsbunăm asupra lor. Nu se răstignește iubirea lui Christos prin faptele noastre, zi de zi, clipă de clipă?...

De aceea, acum când Christos Dumnezeu se răstignește pentru noi, să amuțescă, măcar pe o clipă ciocotul pământesc din noi... *că n'a trimis Dumnezeu pre Fiul său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să se mântuiască prin El* (Ioan III, 17).

„Elli, Elli, lama sabactani!“

Jacob Creștin.

... În plină agonie, Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu, așa a strigat, și, dându-și sufletul, catapeteasma templului în două s'a despicaț...

Jertfa supremă s'a adus. Scripturile s'au plinit. Neamul omenesc a fost mântuit.

... Anul acesta, nu mai puțin, decât nouăsprezece veacuri, se împlinesc, de când Mântuitorul neamului omenesc, a sângerat pe Cruce, între doi tâlhari, ca cel mai din urmă făcător de rele.

Din trupul lui Christos au curs șiroaie de sânge. Durerile ranelor Lui au fost cumplite, suferințele Lui au fost supraomenești. Iar El, n'a avut nici o vină.

În fața istoriei, Jidovii nici până azi, n'au putut să justifice omorârea lui Christos, prin

răstignire, care era pe acele vremi, cea mai înjositoare moarte. Inițialele: „I. N. R. I.“ puse pe Cruce, deasupra capului Aceluia, care a venit în lume numai pentru mântuirea neamului omenesc, constituie cea mai revoltătoare și nemotivată sentință de condamnare la moarte.

...Și, El, Mântuitorul lumii, cu resemnare a primit totul; paharul amărăciunilor l-a deșertat neșovăind, pentru că Scripturile trebuiau să se plinească.

...„Cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit întru noi...” (Io. Cap. 1 vers. 14), pentru că să poată fi văzut și ascultat, înțeles și urmat pe calea adevărului și a vieții eterne.

Dar, cu toate că „lumea printr'Însul s'a făcut, lumea pe Dânsul nu L-a cunoscut.

Întru ale Sale a venit, și ai Săi pe Dânsul nu L-au primit” (Io. Cap. 1 v. 10—11), ba, mai mult, L-au răstignit.

...Ca om, Iisus Christos a murit, „cu moartea pe moarte călcând”, iar ca Dumnezeu, a treia zi a înviat, lanțurile iadului sfărâmând, capul șarpelui zdrobind, „și celor din mormânturi viață dăruind”...

...Și, noi, pentru cari, a primit cea mai umilitoare moarte, pentru cari, a pățimit, până acum, ce am făcut?

Intocmai ca și Jidovii, L-am răstignit.

Nouăsprezece veacuri, azi, s'au împlinit, de când a fost răstignit. E timpul să ne întoarcem la El. Suntem în ceasul al doisprezecelea. Să ne întoarcem la El, până nu va fi prea târziu, căci a spus Mântuitorul: „Eu sunt calea, adevărul și viața și nimeni nu vine la Tatăl, fără numai prin Mine” (Io. Cap. 14 v. 6).

Să ne reîntoarcem la El, căci este bun, și în această zi, sfântă și mare, ziua Învierii Lui, să ne împăcăm unii cu alții, să ne desbrăcăm de haina veche și zdrențuită a sufletului nostru, și lăpădând toată ura cea lumească, să-I cerem iertarea păcatelor, și, ca adevărați frați, așa cum a dorit și dorește El să fim, să ne zicem: „Christos a înviat!”

Bucuria Învierii.

În grija sa cea mare ce o are pentru mântuirea fiilor ei, Biserica ne-a pus înaintea în timpul acestui mare și însemnat post, învățăturile cele mai alese pentru a ne pregăti cu adevărat creștinește pentru dumnezeiescul eveniment așteptat.

Astăzi, ne cheamă să luăm parte cu întreagă ființa noastră trupească și sufletească la cea mai mare dintre bucurii, la cea mai strălucită dintre sărbători, la ziua cea mai plină de învățăminte, la învierea cea din morți a Domnului nostru Iisus Christos. Iată! Ascultați și auziți cum în puterea nopții fermecătoare de primăvară, pretutindeni, pe toate culmile, pe toate văile pe unde cuvântul lui Christos a răsunat și a convertit cu vraja ori cu sfințenia sa; Iisus se proslăvește ca un biruitor al morții, că a înviat.

Pecețile s'au rupt, mormântul e gol. Christos a înviat! Azi și noi, ca mironosițele atunci, am alergat să vedem și plângem de bucurie ca Magdalena, ne înfiorăm ca Petru în fața minunii biruitoare peste moarte.

Știm că stâlpii de finic din mâinile celor ce doreau să-l pună împărat, s'au prefăcut numai după patru zile, în grinzi strivitoare purtate de aceleași gioate înveninate până în adâncuri de otrava urii.

Poporul cel necredincios și nerecunoscător a dat ocară celui milostiv; i-au pironit brațele celui ce a vindecat și mângăiat cu mâna; i-au ținut picioarele celui neobosit; celui ce venise să mântuiască lumea cu îndurare și dragoste, i-au străpuns inima cu sulița, pentru că sdrobit de povara durerilor, să-și dea duhul fluturând pe buze iertare pentru cei nelegiuți și iertând ca un Atotputernic pe cei neputincioși. Dar, a treia zi, de noapte, înainte de zori, El înviază ca Dumnezeu adevărat, înfrângând pentru totdeauna semeția omenească, revărsând bucurie deplină și vecinică în toate inimile din toate vremurile până la sfârșitul veacurilor.

De aproape două mii de ani, ochii cari au lăcrămat în acea Vinere a Patimilor, au radiat luminos și au vărsat lacrimi de fericire în dimineața din Duminica Învierii.

În fiecare an în bisericile Lui mărim în osanale bucuria cea mare a Învierii și-I aducem prinos de nepătrunsă mireasmă.

Fie ca Christos care a sângerat pe cruce și a murit ca noi să putem învia, să învieze și acum în sufletele noastre aducându-ne noi și curate bucurii. Să ciarnă din belșug în ini-

mile noastre îmbăcsite de răutate, rodire de virtuți, luminându-ne mintea și pașii pe căile împărăției vecinice. O, Doamne Iisuse Christoase! Nu căuta la netrebnicia noastră de toată ziua și păcatele noastre nu le număra Astăzi. Răscolește sufletele noastre așa cum ai răscolit piatra de pe ușa mormântului Tău și fă-ne să trăim călăuziți de minunea minunilor — învierea Ta — și să ne bucurăm de această dumnezeiască clipă.

Dumitru V. Anuțoiu
preot.

*Sărbători fericite dorim tuturor cetitorilor,
colaboratorilor și prietenilor Foii Diecezane!*

ȘTIRI

Locale.

În Dumineca Floriilor a predicat P. O. D. proto-presbiter Romul G. Ancușa, consilier referent eparhial. Triumfala sărbătoare, a intrării Domnului în Ierusalim ni-l arată pe Iisus așa cum l-a proorocit Zaharia. În smerenie a intrat Iisus în Ierusalim și totuși populația l-a primit cu negrăită însuflețire. El i-a vindecat orbii și schiopii, El a alungat pe draci, El morții le-a înviat. Această sărbătoare în delir a fost numai... cu șase zile mai înainte de patima Sa, precum a zis sfânta Evanghelie. Acelaș popor, otrăvit sufletește de conducători, îi strigă acum în loc de *osana*, „răstignește-L, răstignește-L!“

Dar noi să nu-l răstignim cu a noastră nevrednicie; ori de câteori ne apropiem cu buzele de Potirul sfânt, în care Iisus este prezent întreg și real, să ne controlăm sufletele, și fapte demne să săvârșim. Domnul e bun și El tărie poporului său va da și va binecuvânta poporul său cu pace.

Tot la sfânta liturgie de Duminecă s'au împărtășit teologii și elevii școlii de cântăreți.

Podoaba sărbătorească a zilei a augmentat-o Corul Catedral, care a cântat ecteniile și a executat psalmul „La râul Vavilonului“.

La finea sfintei slujbe s'a săvârșit doxologie din prilejul împlinirii celor 15 ani dela realipirea Basarabiei la Patria mamă. Au luat parte și autoritățile.

„**Frăția ortodoxă română**“ care numără aproape două sute de membrii în Eparhia noastră, își va ține adunarea generală eparhială — după toate probabilitățile — la Dumineca Samarinenței când se întrunesc și Adunările eparhiale.

Pentru locul de închinare „Piatra Scrisă“ de lângă comuna Armeniș, a donat preotul Ilie Pepa din Armeniș 181 lei, care sumă s'a folosit pentru trebuințele curente ale acestui loc de închinare, apoi au mai daruit George Ipas din Turnu-Severin 20 lei, Barbu Ipas din Vârciorova 10 lei și învățătorul Ioan Nedin din Armeniș 10 lei, predându-se aceste sume destinațiunii cu mulțumită.

Poșta Redacției.

I. D. La culegerea răspunsului s'au omis cuvintele „Miercuri înainte de“. Așa că sf. Epitaf se ridică la Utrenie Miercuri înainte de Înălțarea Domnului și nu altcând.

Licitație minuendă.

Pe baza aprobării Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 5286 ex 1932 ddto 26 Septemvrie 1932, se publică licitație minuendă pentru zidirea unei cruci de piatră cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Prețul de exclamare este 15.600 Lei.

Licitanții sunt obligați a depune cauție 10% din prețul exclamării în bani gata ori efecte publice.

Contractul încheiat devine obligator pentru întreprinzător îndată după semnare, iar pentru comuna bisericească după aprobarea din partea Venerabilului Consiliu Eparhial.

Spese de deplasare nu plătește comuna bisericească. Comuna bisericească își rezervă dreptul de a încredința lucrarea celui în care are mai mare încredere fără considerare la suma oferită.

Devizul, planul, se pot vedea la Oficiul parohial din Boldur.

Spesele pentru facerea planului și devizului cad în sarcina întreprinzătorului.

Boldur la 22 Martie 1933.

Zaharie Humița m. p.
secretarul cons. par.

Vasile Vodă m. p.
preș. cons. par.

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află
de vânzare la **Librăria Diecezană.**

Immosiere

scrise pe hârtie velină, curat, ceteț,
se găsesc spre vânzare la

Librăria Diecezană

Prețul 150 Lei. — Se pot comanda prin ramburs.

„BANCA POPORALĂ“

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII CA SOCIETATE PE ACȚII ÎN CARANSEBEȘ.

Filiale: Bozovici, Teregova, Mehadia și Buziaș,

Telefon Nr. 43.

Expozituri: Eșelnița și Sacul.

Convocare.

Domnii acționari ai institutului „BANCA POPORALĂ“ din Caransebeș sunt invitați la a

XXVI-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Caransebeș la 27 Aprilie 1933, ora 12 din zi, în localitățile institutului.

ORDINEA DE ZI:

1. Deschiderea adunării generale, designarea notarului și a doi acționari pentru verificarea procesului verbal.
2. Bilanțul anual. Raportul Consiliului de administrație și al Consiliului de cenzori. Darea absolutului pe anul 1932.
3. Intregirea Consiliului de Administrație.
4. Propuneri în sensul statutelor.

Caransebeș, la 5 Aprilie 1933.

Consiliul de Administrație.

ACTIVA			CONTUL BILANȚ LA 31 DECEMBRIE 1932			PASIVA		
Casa în numerar	227.913				Capital societar		10,000.000	
Bon în giro-conto la Banca Națională	2.269	230.182			Fond de rezervă	3,256.100		
Cambii de bancă	42,656.845				Fond pentru creanțe dubioase	898.912		
Cambii cu acop. ipotecară	30,159.621	72,816.466			Fond de pensie	986.320	5,141.332	
Debitori în Cont-Curent		2,341.315			Depuneri spre fructificare		50,722.854	
Efecte publice și acțiuni	998.500				Cambii reescontate	9,958.265		
Efectele fondului de pensie	750.000	1,748.500			Cont-Curent la Bănci	1,009.832		
Casa institutului (Piața grânelor)	380.000				Credit pe depozit la Bca Națională	260.495	11,228.592	
Casa institutului filiala Bozovici	625.000				Dividende nereclamate		715.766	
Casa institutului filiala Eșelnița	38.000				Diversi creditori		2,463.942	
Vila „Dora“ din Băile-Herculane	1,140.000				Dobânzi cuvenite anului 1933		79.600	
Imobile de vânzare	900.000	3,083.000						
Aranjament		2						
Deficit		132.621						
		80,352.086					80,352.086	

DEBIT			CONTUL PROFIT ȘI PERDERE			CREDIT		
Dobânzi la reescont și Cont-Crt.		923.796			Beneficiu transpus din anul 1931		46.823	
Salare, spese de administrare și birou	1,762.390				Dobânzi dela împrumuturi	2,670.735		
Chirie	113.770				Venite dela efecte publice și acțiuni	94.575		
Impozite către stat și comună	419.808	2,295.968			Venite dela imobile	275.010	3,040.320	
					Deficit		132.621	
		3,219.764					3,219.764	

Caransebeș, la 31 Decembrie 1932.

Pentru contabilitate

I. Tătăriu m. p.
Director general.Constantin Călțiu m. p.
Director, expert contabil.

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Andrei Ghidiu m. p.
președinteDr. Petru Barbu m. p.
v. președinte

Aurel Moaca m. p.

Alexandru Bona m. p.

Ioan Geția m. p.

Gheorghe Noaghea m. p.

Iancu Băcila m. p.

Ilie Socaciu m. p.

Subsemnatul Consiliu de Cenzori am examinat și revidat conturile prezente și le-am aflat în deplină ordine și în consonanță cu registrele institutului.

Caransebeș, la 18 Martie 1933.

Romul G. Ancușa m. p.
președinte

Romulus Boldea m. p.

Nicolae Ivanescu m. p.

Ioan Popovici m. p.

Dr. Dimitrie Ciurciu m. p.

Dumitru Rădac m. p.
expert contabil